

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Apologia Dalmatii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

ANNO CHRISTI 431. * μίσις

Ἡ ὁδὸς κεφαλὴ μία· ψάλλοντες αὐτὸν Φ πελοπονησίαν, καὶ τῆς πελοπονησίας * τόπου τῆς πόλεως ἀπαντῶντος τῆς λαοῦ καὶ Θ μονάζοντες μὴ κηροῦ ψάλλοντες· καὶ ὡς εἶδον τὰ πλήθη, ἐβόησαν καὶ τῆς ἐχθροῦ ἐρρήνται εἰς τὸ μαρτύριον τῆς ἀγίας Μωκύου, καὶ ἀναγινώσκεται αὐτοῖς ἡ ἐπιστολή.

Ο λαὸς ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μὲν * Φωνῆ πάντων ἀνάθεμα Νεστορίῳ.

Δαλματίου ἀπολογία.

Ἀνῆλθεν ἐφ' ὑψηλοῦ ὁ ἀγιὸς Δαλμάτιος, καὶ εἶπεν· εἰ θέλετε ἀκοῦσαι, ἠσυχάσατε, καὶ μανθάνετε, καὶ μὴ θελήσητε ἐμποδίσαι τοῖς λεγομένοις· ἀλλὰ μακροθυμήσατε, ἵνα τὰ ῥήματα ἀκελεῶς ἀκούσητε. Πλὴν ἐπιστολῶν πλὴν νῦν ἀναγινώσκουσιν τῆ ὑμετέρᾳ δισθεσίας, ὁ δισθεσίας βασιλεὺς ἀνέγνω, καὶ ἐπέσθη· ἵνα ἡμεῖς ἐγὼ εἰρηκῶς τῷ βασιλεῖ, ὅτε ἦλθε πρὸς με, ὅτι ὠφείλει γράψαι τῆ ἀγία συνόδῳ, ἀ ἐλέχθη αὐτῷ, καὶ ἐκ ἐγράφη. ἐπεμψε δὲ πρὸς με, καὶ ἀνεγνώσθη· καὶ ἵνα μὴ λυπήσω αὐτὸν, τὰ ἀκόλουθα * πρὸς ἐπέμψεν, ἀ Θ ἀποφύροντες ἐκ ἐδύξασθε, ἀλλὰ ἀντὶ αὐτῶν ἀλλὰ ὑπέδύξασθε γράμματα. τὰ πρὸς ἐποντα οὐ καὶ τὰ ἀκόλουθα ἐλάλησα αὐτῷ, ἀ ἐκ ἐξείπεν νῦν εἰπεῖν ἐπὶ τῆς ὑμετέρᾳ δισθεσίας. μὴ γὰρ νομίσσητε, ὅτι ὑπεραιρόμενός τις εἰμι, ἢ κωχόμενος· σιωπῶν γὰρ ὁ θεὸς ὅσα * ὑποκριτῶν, ὁ δεσπότης γὰρ πάντα ἀκολούθως ἠκούσε τὰ γέγραμμένα,

lus postremam ciuitatis partem concinentes, (erat enim via, qua incedebant, ex capitalibus vna) ad sancti Mocii martyris basilicam procedebant, obuiam veniente populo. Et monachorum cœtus cum cereis psallentium, hominum multitudinem conspiciatus, magna aduersus inimicum voce exclamauit. Tandem ubi in beati Mocii basilicam profecti essent, publice recitata est ipsis epistola.

Populus Constantinopolitanus vna omnium voce exclamat: Anathema Nestorio.

Apologia Dalmatii.

Sanctus itaque Dalmatius, ubi in suggestum ascendisset, dixit: Si vultis audire, quieti adeste, & discite: neque his quæ dicentur, obstrepere velitis. Adeste autem patienti animo, vt verba exacte percipere valeatis. Quam nunc pietas vestra epistolam audiuit, eam piissimus imperator quoque legit, & persuasus est. Nam ego, cum ad me venisset, dixeram imperatori, eum ad sanctam Synodum debuisse scribere quæ suggesta quidem ipsi fuerunt, non tamen plene percripta. Misit autem ad me, & lecta sunt. Verum ne qua illum tristitia afficerem, quæ consequerentur, præmissi; quæ latores non exhibuere, sed illorum loco alias quasdam literas subostenderunt. Itaque conuenientia, & ad rem opportuna cum eo locutus sum, quæ nunc coram vestra pietate repetere opus non est, ne elatus, aut gloriabundus a vobis existimer. Conteret enim Deus simulatorum ossa. Imperator omnia quæ facta narra-

A a a a a iij

bantur, ordine audiuit, audiendoque gauisus est, & Deo gratias egit; & narrationis quoque feriem sanctæ Synodi, sicut illius maiestatem decebat, comprobauit, non meis quidem verbis ad hoc inductus, sed patrum & auorum suorum fidem secutus. Scripta itaque (vt par erat) suscepit & legit, ac persuasus ait: Si res ita habet, sine vt profecti episcopi huc veniant. cui ego: Nemo eorum venire finitur. & ille: Nemo prohibet. Rursum ego: Detinentur, inquam, & prohibentur, ne veniant. Subieci: Qui e Nestorii factione sunt, eorum multi eunt & redeunt libere: quæ vero a sancta Synodo aguntur, ea nemo ad vestram pietatem referri permittit. Ceterum pro altera parte, Cyrilliana scilicet, coram omnibus ipsi imperatori dixi: Sex milliane episcoporum audire mauis, an vnum hominem, eumque impium? Sex millia autem eos aiebam, qui sub metropolitanorum sanctissimorum episcoporum potestate degunt. (hæc autem omnia eo spectabant, vt accerferentur & venirent, qui ea quæ facta sunt, patefacerent. loquor autem de sanctissimis episcopis, quos sancta Synodus huc destinauit.) Et respondit: Recte quæsiuisti. Rursumque adiecit verbum vnum, & dixit: Precemini pro me: & certo noui, imperatorem Deo & sanctæ Synodo obsecutum potius, quam peruersis hominibus. Orate igitur pro imperatore, & pro nobis.

Populus Constantinopolitanus vna simul voce exclamauit: Anathema Nestorio.

καὶ ἐχάρη μὲν βίχαριστίας τῆς πατρὸς θεοῦ, καὶ σωφρονιστῶν τῶν ῥήμασι τῆς ἀκολουθίας τῆς ἀγίας συνόδου, ὡς πρὸς τὴν αὐτῆς βασιλείαν, ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς ῥήμασιν ὁσαυτοῦ ἴστας, ἀλλὰ τῆς πύθης τῆς πατρῶν αὐτῆς καὶ πατέρων. πλὴν, καθὼς ἐπρεπεῖν, ἐδέξατο, καὶ ἀνέγνω, καὶ ἐπέδθη, καὶ τὸ τοῦτο εἶπεν· ὅτι ἐὰν οὕτως ᾖ τὸν ἀφῆς, ἔλθωσιν ὁ ὄρα γὰρ νόμοι ὁπισκοποῦν. καὶ εἶπον αὐτῶν· ὅτι οὐδεὶς αὐτοῖς συχωρεῖ τὸ ἐλθεῖν, καὶ εἶπεν· οὐδεὶς κωλύει. ἐγὼ δὲ εἶπον, ὅτι ἐκρηθῆσαν, καὶ ἐκωλύθησαν τὸ ἐλθεῖν. καὶ εἶπον πάλιν, ὅτι ἐν τῷ μέρει ἐκείνου καὶ ἔρχονται πολλοὶ, καὶ ἀπῆρχονται ἀκωλύτως· ὅτι ὁ ὄρα τῆς ἀγίας συνόδου παρὰ τὸν νόμον οὐδεὶς συχωρεῖ ἀνερχομένην ἢ τὴν ὑμετέραν· βίχαριστίας. εἰς τὸ μέρος τὸ ἕτερον, τουτέστιν εἰς τὸν Κυρίαν, εἶπον αὐτῶν τῶν βασιλεῖ ἐμπαροῦν πάντων· πῶς δὲ λεις ἀκοῦσαι, τὸ ἐξακιχλίαν ὄρθω μὴ ὁπισκοποῦν, ἢ ἐνὸς ἀνθρώπου δυσσεβοῖς; τὸ ἐξακιχλίαν· εἶπον, οἱ ἱερεῖς εἰσὶν ἰσὸς τῶν ὄρασιον τῆς μητροπολιτῶν τῆς ἀγίας ὁπισκοποῦν. τὸ τοῦτο ἐγένετο, ἵνα πεμφθῆν, καὶ ἔλθωσιν ὁ ἐρχόμενοι, ὁ καὶ τὰ παρὰ τὸν νόμον ποιούτως φανερὰ καὶ ἀσπῆται· λέγω δὲ, ὁ ἀγώτατοι ὁπισκοποῦν, ὁ νῦν ἐρχόμενοι παρὰ τὴν ἀγίας συνόδου, καὶ εἶπον, ὅτι καλῶς ἐζητήσας. καὶ πάλιν προσέθηκε ῥῆμα ἐν, καὶ εἶπεν· βίχαρις ὑπὲρ ἐμῶν. καὶ οἶδα, ὅτι ὁ βασιλεὺς ὁσαυτοῦ ἴστας μᾶλλον τῶν θεῶν καὶ τῆς ἀγίας συνόδου, καὶ οὐκέτι τοῖς διεσραμμένοις ἀνθρώποις. βίχαρις οὖν ὑπὲρ τῆς βασιλείας, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν.

Ο λαὸς ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μᾶ βοῆ πάντων ἀνάθεμα Νεστορίαν.